

1

Simson

Zingen:	Psalm 80:5
Schriftlezing:	Richteren 13:1-5
Zingen:	Psalm 60:2
Zingen:	Psalm 106:24
Zingen:	Psalm 22:16

Geliefde gemeente, met de hulp des Heeren hopen we stil te staan bij een bekende figuur uit Gods Woord, namelijk bij Simson. Een nazireeër, een richter, een man bij wie we zullen zien dat er in zijn binnenste een voortdurende strijd was tussen vlees en Geest. Simson was een man die als nazireeër en richter een strijd had tussen zijn roeping en zijn eigen wil. In deze predicaatie staan we stil bij de eerste twee verzen van Richteren 13:

En de kinderen Israëls voeren voort te doen wat kwaad was in de ogen des HEEREN; zo gafhen de HEERE in de hand der Filistijnen veertig jaar. En er was een man van Zora, uit het geslacht van een Daniet, wiens naam was Manoach; en zijn huisvrouw was onvruchtbaar en baarde niet.

We schrijven boven onze overdenking naar aanleiding van deze tekst: *Simson*. We staan stil bij:

1. De persoon die hij was;
2. De tijd waarin hij leefde;
3. De ouders uit wie hij geboren werd.

Simson, staat er boven onze overdenking. We letten op:

1. De persoon die hij was. Daarbij willen we enkele schetsen geven van zijn persoonlijkheid;
2. De tijd waarin hij leefde. U leest dat in vers 1. Het was een tijd waarin we zoveel parallellen zien met onze tijd. Want alles wat ze deden was kwaad in de ogen des Heeren. Maar wat een wonder

van genade, dat de Heere nu toch in die tijd, terwijl er niet om geroepen werd, een richter zond om Israël te verlossen.

't Is trouw, al wat Hij ooit beval;
Het staat op recht en waarheid pal,
Als op onwrikb're steunpilaren.

3. De ouders uit wie hij geboren werd. U vindt dat in vers 2.

1. De persoon die hij was

Simson ... Wie kent Simson niet? Wanneer er een vraag gesteld wordt tijdens een huisbezoek of een pastoraal bezoek, dan duurt het soms wel even voor er een antwoord komt. Maar wanneer we aan de kinderen vragen wie Simson was, dan weet iedereen wel wat over hem te zeggen. Simson? Dat is de man die driehonderd vossen ving. Waarvan hij de staarten aan elkaar bond, er een fakkel tussen deed en de vossen het koren injoeg. Simson? Dat is de man die met een ezelskinnebak duizend Filistijnen versloeg. Hij is de man die de poorten van Gaza nam, ze op zijn schouders legde en er zelfs een heuvel mee beklom. Simson? Dat is de man wiens haar niet geknipt mocht worden, maar hij liet het toch knippen toen hij op de knieën van een hoer lag. Simson? Dat is de man die op het einde van zijn leven, toen zijn haar weer gegroeid was, de twee pilaren wegdruckte van de tempel van Dagon. Daarbij vonden duizenden mensen hun dood. Heeft Simson dat toen in eigen kracht gedaan? Neen, hij heeft geleerd: 'Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.' Van zichzelf was Simson een wederspannige knecht die het keer op keer in eigen krachten wilde doen, maar aan het einde van zijn leven heeft hij het gesmeekt: 'Heere HEERE, gedenk toch mijner en sterk mij toch alleenlijk ditmaal.' Hij mocht in de kracht Godes uittrekken. Net als een Gideon. Hij mocht het horen: 'De HEERE is met u, gij strijdbare held.'

Wie heeft er nooit over Simson gehoord? Hij is bekend als een held. Dat zien we ook in de kunst. We laten dat verder liggen, maar hoeveel schilderijen, gedichten en muziekstukken zijn er niet gemaakt over Simson. Hij was een held, afgezonderd door de Heere. Maar hij was ook een zondig mensenkind, vol zonden en gebreken. Hoe koesterde hij niet voortdurend de zonde van wel-

lust en de zonde van hoogmoed. Hoe ging hij niet naar een hoer in Gaza. Hoe lag hij op de knieën van Delila, waar hij zijn ambt heeft weggeworpen. Hoe koesterde hij de zonde van hoogmoed toen hij duizend Filistijnen met een ezelskinnebak doodsloeg. Hij schreef de overwinning op zijn eigen conto. Hij zei: *'Ik heb geslagen duizend Filistijnen.'* Maar de Heere liet hem niet doorgaan. Hij vernederde Simson en gaf hem een dorst tot stervens toe. Toen mocht hij onder God komen. Hij heeft gezegd in Richteren 15 vers 18: *'Gij hebt door de hand van Uw knecht dit grote heil gegeven.'* Niet ik, Heere. Ik was maar een middeltje in Uw hand.

Simson was een held, een zondig mensenkind, een beeld van al Gods knechten. Simson was ook een eenzame man. Andere richters hadden navolgers. Zij hadden soms een legertje om zich heen, maar Simson is eenzaam zijn gang gegaan. Het is zelfs gebeurd dat zijn eigen volk hem bond toen hij de Filistijnen weer verslagen had. Zij hadden groter liefde tot de Filistijnen dan tot de man die de Heere hun gezonden had. Ze bonden hem en hij liet zich gewillig binden. Als een type van Christus. Christus is de meerdere Simson. Niet in de zonde, dat begrijpt u. Maar Simson was een type van Christus, daarin dat hij zich gewillig liet binden. Wie moet dan niet denken aan de hof van Gethsémané, waar Christus gevangengenomen werd? Zijn eigen volk kwam met Judas voorop. En wat heeft Hij toen gezegd? *'Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen heengaan.'* Hij heeft Zich gewillig laten binden in het huis van Zijn liefhebbers. Plaatsbe-kledend. Hij was eveneens verlaten. Ook door Zijn Vader. Christus werd gebonden. Daarom zijn de banden van al Gods knechten en kinderen *geheiligde* banden. Christus heeft ze voor hen verworven. Alleen in die weg zullen ze Christus gelijkvormig worden. En als ze dan op die meerdere Simson mogen zien, dan mogen ze het zeggen:

Geen meerder goed, Heer, Gij mij geven meugt
Dan dat Gij mij vernedert en maakt kleine.

Dan zijn het louterende banden die hen voorbereiden op de eeuwige gelukzaligheid. Gods kinderen moeten zo vaak eenzame wegen gaan. Ook Gods knechten. Het is nodig. Waarom? Om van álles afgebracht te worden. Ook van de mensen. Ze moeten van alles wat buiten Christus is afgebracht worden, opdat ze in die weg van

heiligende banden mogen getuigen: ‘Ik ben wel eenzaam, maar met God gemeenzaam.’

Simson was een eenzame strijder. Het is zo waar geworden bij hem: ‘Die eenzamen zet in een huisgezin.’ Weet u waar de Heere hem geplaatst heeft? Dan moet u Hebreëën 11 eens lezen. Daar staat Simson in de galerij van de geloofshelden. Ik denk niet dat wij hem als lidmaat zouden aannemen, maar hij werd door de Heere gegrepen. Er staat in Hebreëën 11: ‘En wat zal ik nog meer zeggen? Want de tijd zal mij ontbreken, zou ik verhalen van Gideon, en Barak, en Simson, en Jeftha, en David, en Samuël en de profeten; welke door het geloof koninkrijken hebben overwonnen, (...) welke (...) in de krijg sterk geworden zijn, heirlegers der vreemden op de vlucht hebben gebracht.’ Dezulken werden verlaten, verdrukt, kwalijk behandeld, bespot, ze kenden banden en gevangenis, maar ze hebben ook de getuigenis gekregen dat er een beter lot voor hen was bereid. Ja, er is een eeuwige verlossing bereid, ook voor Simson, die onwillige knecht, dat zondige menskind.

We staan in onze eerste gedachte stil bij de persoon die Simson was. We hebben enkele trekken genoemd van zijn leven. Maar deze geschiedenis staat ook in Gods Woord tot onze lering. Paulus zegt ook: ‘Tot wederlegging, tot verbetering en tot onderwijzing.’ We zullen bij de overdenking van het leven van Simson vaak horen dat veel in zijn leven niet is tot navolging, maar tot waarschuwing. Want wie de Heere niet volgt, wie de Heere ongehoorzaam is – en dat geldt niet alleen voor bekeerde mensen, ook voor onbekeerde mensen, ook voor jullie, kinderen – heeft smart op smart te vrezen. Mocht de geschiedenis van deze richter ook tot vertroosting zijn van Gods kinderen, die zo voortdurend de strijd hebben tussen vlees en Geest. En voor Gods knechten die ook zo te strijden hebben tussen enerzijds de roeping en anderzijds de verdorven eigen wil. Zij moeten voortdurend inleven dat ze zo onverbeterlijk zijn. Dat ze voortvoeren te doen dat kwaad is in de ogen des Heeren. Maar zij mogen ook weten dat Hij de Getrouwe is, Die nooit zal laten varen het werk van Zijn handen. Hij heeft het gezegd: ‘En zie, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld.’ Ik ben met u, aan alle plaatsen waar gij heengaat.

Dat was de eerste gedachte, Simson, de persoon die hij was. We gaan naar onze tweede gedachte:

2. De tijd waarin hij leefde

Gemeente, kinderen, we weten dat de Heere Israël als natie verkoren had om onder te wonen. Ze waren de minste der volkeren. Maar de Heere had hen verkoren om onder hen te wonen. Uit hen zou de meerdere Simson, de Christus geboren worden. Hij vond hen in een land van de woestijn, in een huilende wildernis. Het volk was door de Heere uitgeleid door de hand van Mozes uit Egypte. Ze zijn bij Pi Hachiroot aangekomen. Daar leek alles onmogelijk te zijn, maar de Heere zei: ‘Strek uw hand uit.’ En Hij kliefde de wateren. Daar heeft Hij gezegd: ‘Ik zal voor u strijden en gij zult stil zijn.’ En het volk is droogvoets door de Rode Zee gegaan. Ze zijn aan de overzijde gekomen.

De Heere heeft hen door de woestijn geleid, door de wolk- en de vuurkolom en de hand van Mozes en Aäron. Hij voerde hen rondom. Hij onderwees hen en bewaarde hen als Zijn oogappel. Door Jozua – dat ziet op Christus – zijn ze ingeleid in Kanaän. Jozua, die in zichzelf ontkracht werd, mocht voor Jericho de Engel des Heeren, Christus, ontmoeten met Zijn uitgetrokken zwaard. Christus is voor hen uitgegaan, het land Kanaän in. En onder Zijn kracht, onder de bevelvoering van Jozua, hebben ze het land Kanaän mogen veroveren als een krachteloos en ongeoeffend volk in zichzelf. Dan blijft alleen de God van het wonder over. Ze hebben het land vloeierende van melk en honing uit *Gods* hand gekregen.

Op het sterfbed van Jozua heeft dat volk beloofd: ‘Wij zullen den HEERE dienen.’ Toen zei Jozua: ‘Maar mensen, dat kunt u niet in uzelf.’ Opnieuw zei men: ‘Wij zullen den HEERE dienen.’ Waarop Jozua zei: ‘Ge zult Hem niet kunnen dienen, want de Heere zegt dat Hij een heilig God is. Een ijverig God. Hij zal al uw overtredingen en uw zonden niet vergeven.’ Toch hebben ze het gezegd: ‘Wij zullen den HEERE dienen.’ Jozua heeft in het geloof mogen zeggen: ‘Aangaande mij en mijn huis, wij zullen den HEERE dienen.’

Jozua is afgereisd naar het eeuwige Kanaän, het Kanaän der rust. Daar mag hij nu al duizenden jaren de Koning aanschouwen in Zijn schoonheid. Daar mag hij nu al duizenden jaren de Heere dienen zonder dat de zonde ertussen komt. En dat volk? Ze beloofden het zo plechtig. Maar ... hebben ze de Heere gediend? Neen. Zodra Jozua was gestorven zijn ze met de vijanden gaan samenwerken. Zodra Jozua was gestorven zijn ze vreemde goden gaan dienen. Er

volgden gemengde huwelijken met de vijanden. Waren er dan nog vijanden? Ja, er waren nog vijanden overgebleven. Waarom? Het was zo nodig. Dat is ook voor Gods kinderen tot onderwijs. De vijanden vanbinnen zullen blijven. Waarom? Opdat we niet gaan rusten. Opdat we strijdvuldig zullen blijven. Die vijanden zijn er ook om de gehoorzaamheid te beproeven.

Jozua is gestorven. En wat deed het volk? Ze bogen voor andere goden. De eensgezindheid, de liefde, de vrede tussen de stammen die er was, verviel. En als er wrevel onder elkaar is, dan kan de Heere Zijn gunst niet geven, want alleen

Waar liefde woont, gebiedt den HEER' den zegen.

Daar woont Hij Zelf, daar wordt Zijn heil verkregen,
En 't leven tot in eeuwigheid.

Israël was bevriend met de vijand. Ze hadden de Heere niet meer nodig. Ze hadden wel plechtig beloofd: 'Wij zullen den HEERE dienen', maar zij dienden hem niet. Dan moeten we bevreesd zijn, want wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen. Dezulken zal de Heere bezoeken met de roede en bittere tegenheden.

Keer op keer gaf de Heere het volk over in de handen van de vijanden. Als Israël in Gods wegen wandelde, lagen de vijanden eronder. Dat is ook bij Gods kinderen zo. Als ze in het geloof de Heere mogen volgen, als ze gehoorzaam zijn, dan liggen de vijanden eronder. Maar als ze niet naar Gods wegen en wet wandelen, als het geloof er niet is – en dat om eigen schuld – dan komt de vijand in grote mate hen overheersen. Keer op keer verlieten zij in de richterentijd de Heere en keer op keer werden ze rechtvaardig overgegeven in de handen der vijanden. Dat deed de Heere niet om hen te verderven, niet om hen te verdelgen, maar opdat ze zouden buigen voor de Heere, opdat ze op hun plaats zouden komen. Opdat ze het eens zouden mogen worden met de Heere.

O gemeente, wie van ons kent er geen slagen, geen verdrukking door de vijand? Het is zo vreselijk als we onze nek verharden. Dan zijn we net als Farao. Na iedere plaag verhardde hij zijn nek. Hoe zijn wij, gemeente? U weet het toch wat Salomo zegt? 'Een man die, dikwijls bestraft zijnde, zijn nek verhardt, zal schielijk verbroken worden.' Alleen als Gods kinderen genade krijgen, mogen ze

onder de roede buigen, en mogen ze de roede kussen. Maar o, vraag het aan al Gods kinderen, hoe vaak ze het oneens zijn met de slaande hand des Heeren. Hoe vaak ze vechten tegen de Heere. Hoe vaak ze bijten in de roede. En als er verdrukkingen zijn en de hemel is gesloten en de Heere geeft geen antwoord, dan komt er zo'n vijandschap naar boven vanbinnen. Dan gaat de vuist zo naar boven.

Hoelang gaat dat door? Totdat de Heere de Verlosser zendt. Net als in de richtertijd. Want als de Heere in Christus hun genadig is, als de Heere in Christus hen bezoekt, dan is er een verbreking des harten als ze Zijn stem in de verdrukkingen mogen horen. Dan mogen ze op Zijn goedheid hopen. Dan mogen ze het eens worden met die wegen. Dan mogen ze het zeggen: 'Heere, ik zal U volgen.' Dan mag er een geloof zijn als een Jozua en mogen ze zeggen: 'Ik zal U dienen, Heere.' Dan mag je volgen, zonder vragen. Dan mag je zeggen: 'Wat de Heere doet, is goed.' En als de Heere dan komt, wat is er dan een schaamte, dat de Heere nu zoveel werk aan u had om u klein te krijgen. Wat is er dan een schaamte over uw zondige, afwijkende, afhoererende, onverbeterlijke bestaan. Wat is er dan ook een verwondering over de goedertierenheden en de lankmoedigheden des Heeren. Dan mag u die handen die kwamen te slaan maar die ook helen, kussen. Dan mag u het zeggen:

Milde handen, vriend'lijk' ogen
Zijn bij U van eeuwigheid.

Als u onder God mag komen, hebt u de beste plaats. Als we het eens mogen zijn met Gods wil, hebben we een voorsmaak van die eeuwige gelukzaligheid. Want dan is de Kerk het eeuwig eens met de Heere. Dan is er een voorsmaak van die eeuwige blijdschap. Want daar zal eeuwige blijdschap op hun hoofden zijn. Dan mag u roemen in de verdrukking. Ja, dan mag u het kruis aanbidden. Dan ziet u dat dat kruis nu zo nodig was om u op de plaats te brengen. Dat dat kruis zo nodig is om u niet te doen rusten met de vijanden vanbinnen en vanbuiten. Dat dat kruis zo nodig is om niet te bouwen op ontvangen weldaden. Dat die doorn zo nodig is om u te ontcrachten. Maar ook om u te leren: 'Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht, Mijn genade is u genoeg.' Als u het eens mag worden met de Heere

in de verdrukking, hebt u ook een begeerte om die zonde hier vanbinnen te doden en om te leven tot eer van de Heere.

Maar wat leert de Kerk dan ook? Dat ze onverbeterlijk zijn, net als het volk Israëel. We zien het in ons tekstwoord: 'En de kinderen Israëls voeren voort te doen wat kwaad was in de ogen des HEEREN.' Ze voeren voort ... Weet u welke betekenis daarin ligt? Het werd erger en erger. Dat leert de Kerk. Die put van zonde en ongerechtigheid is oneindig diep. Ze voeren voort te doen wat kwaad was in de ogen des HEEREN. Ze zonken steeds dieper en dieper. Het werd donkerder en donkerder in Israëel. Al twaalf keer had de Heere het volk gered uit de hand van de vijand. Al twaalf keer. Eerst onder de vijand, omdat ze kwaad deden. Toen verwekte de Heere een geroep. Toen gaf de Heere weer een verlosser. Maar ... ze voeren voort te doen wat kwaad was in de ogen des HEEREN. Die ogen des Heeren, de ogen van Hem – en dat is nog zo – Die te rein van ogen is dan dat Hij het kwade zou kunnen aanschouwen. Hebt u die indruk wel eens gekregen? Hebt u al eens mogen blikken in het licht van Gods Heilige Geest wie u bent? Hebt u het al eens mogen zeggen: 'Nooit heeft iemand zoveel kwaad, tegenover zoveel goeds bedreven?' Keer op keer schonk de Heere uitreddingen. Hoevele slagen hebt u, grijsaards, niet ontvangen in uw leven? Hebt u de Heere aangeroepen? Hebt u een belofte gedaan: 'Heere, als ik weer genezen mag worden, zal ik U dienen', en zijn de beloften op het ziekbed blijven liggen, zoals Smijtegelt dat zegt? Bent u voortgegaan met kwaad te doen in de ogen des Heeren? O, weet u het, buiten Christus is God een verterend Vuur en een eeuwige Gloed bij Wie niemand wonen kan. Buiten Christus kijkt de Heere met vurige ogen op u.

Mocht het invallen in uw hart. Mocht u verslagen worden. Mocht u naar buiten gaan, slaande op de borst: 'Zijt mij, de zondaar, genadig.' Een indruk is niet voldoende. Een verschrikking is geen bekering. O, als u straks weer als dezelfde onbekeerde naar buiten gaat, dan voert u voort te doen wat kwaad is in de ogen des Heeren. Vreselijk zal het zijn om te vallen in de handen van de levende God.

O, jonge kinderen, kon ik het maar op jullie hartjes binden. De Heere moet ook jullie zonden straffen. Hij is geen ledig aanschouwer. Iedere zonde is een krenking van de deugden des Heeren. Hij moet het recht handhaven. Hij zal de zonde straffen, óf in onszelf óf aan een ander. Maar we mogen erop wijzen dat die Ander nog

leeft. Hij leeft van eeuwigheid tot eeuwigheid. Hij heeft een Kerk die bekeerd zal worden. Die opgeraapt zal worden. Ook al kunnen ze in zichzelf niet anders doen dan schuld met schuld vermeerderen. Hij zal Zijn volk – net zoals Hij het volk Israël heeft opgeraapt – op Zijn tijd en Zijn wijze oprapen en opzoeken in die huilende wildernis van hun bestaan, waar ze liggen, vertreden in hun geboortebloed.

De Heere moet de zonde straffen. Het is een wonder van genade als u daaronder mag buigen. Als u mag zeggen: ‘Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.’ Voor diegenen krijgt Christus zo’n waarde. Hun wordt Christus ook aangewezen als de enige Naam onder de hemel door Wie we moeten zalig worden. We mogen niet onbekeerd zijn. We moeten zalig worden. En al bent u vervuld met vijandschap, terwijl u in uw onbekeerde staat voortleeft, de Heere roept het u heden nog toe: ‘Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde; want Ik ben God en niemand meer.’

Maar zij voeren voort te doen wat kwaad was in de ogen des Heeren. En dan lezen we: ‘Zo gaf hen de HEERE in de hand der Filistijnen veertig jaar.’ Daar hoefden de Filistijnen niets voor te doen. Het was als het ware of de Heere dat volk oppakte en gaf in de handen van de Filistijnen. Veertig jaren lang zijn ze wreed verdrukt door de Filistijnen. Het was een wreed, roofzuchtig, goddeloos volk. Dag in dag uit zijn ze verdrukt. Als u het boek Richteren naleest, dan ziet u – en we noemden het ook al kort – dat, keer op keer als die verdrukking er was, het volk ging roepen tot de Heere. Ook al zal het bij velen uitwendig geweest zijn, net als bij de Ninevieten die ook in zak en as de Heere aanriepen, maar toch wendde de Heere Zijn hand tot hen. Niet *om* dat roepen maar *op* dat roepen. Hij zond hun een verlosser.

In de tijd van Simson was er echter een dieptepunt van verval van Israël. Want er was geen roepen meer. We lezen dat nergens in Gods Woord. Er was geen boete meer, geen berouw meer. Er was geen Job die zich verfoeide en berouw had in stof en as. Gemeente, het volk Israël was zo ver afgeweken dat ze de slagen des Heeren niet meer voelden. Wat vreselijk. Wat een nood als u uw nood niet voelt. Ledeboer zegt het: ‘Wat is de grootste ellende? Zijn ellende niet te gevoelen.’

Het volk Israël voelde de nood niet. Ze berustten erin en volhard-

den in kwaad te doen. Ze hadden zich neergelegd bij de overheersing van de wrede, roofzuchtige overheersing van de Filistijnen. Ziet u de parallellen met deze tijd? Leggen ook wij ons niet neer bij de overheersing van wereldgelijkvormigheid? Bij de vijand van de vormendienst, van individualisme? Satan tiert welig in de digitale wereld. We berusten erin. Hoe vaak horen we het niet op de huisbezoeken: 'Ja, dominee, het is nu eenmaal zo.' We zijn lijdelijk geworden, net als het volk van Israël, na al het werk van de richters die er geweest waren.

Hoeveel richters heeft u al gehad in de laatste 150 jaar? Alle werk van de richters leek vruchteloos. Ze waren dieper dan ooit gezonken. Van 's mensen kant leek verlossing gans onmogelijk. Er was ook geen roep om verlossing. Ze waren dieper en donkerder weggezonden dan ooit. Kent u die nood? Kinderen, hebben jullie al eens op jullie knietjes gelegen? Ouders, kent u de nood van uzelf en uw kinderen? Gemeente, kent u de nood van de gemeente, van volk en vaderland? Hebt u ooit op uw knieën gelegen? Hebt u het ooit gezegend? Hebt u ooit gezegd:

Wij hebben God op 't hoogst misdaan,
Wij zijn van 't heilspoor afgegaan,
Ja wij, en onze vaders tevens.

Het leek verloren voor het volk van Israël. En nu het wonder. Hoort u het, kinderen des Heeren? Hoe vaak lijkt het voor u niet onmogelijk? Hoe vaak moet u niet denken: Het is verloren. Het is allemaal inbeelding geweest. Als u ziet op uzelf, op uw kwade hart. Maar wat is en was tot troost? Dat Zijn roeping en verkiezing onberouwelijk zijn.

Israël laat de Heere los, maar de Heere laat Zijn kinderen niet los. Dát is nu het wonder. Hij zal nooit herroepen wat Hij eenmaal heeft gesproken. Wat uit Zijn lippen ging, blijft vast en onverbroken. Hij laat Zijn volk nooit los. Ook het volk van Israël niet, want in dat volk lag Zijn belofte. Dat was Christus Jezus, onze Heere. Hij laat en liet Zijn volk niet los, om Christus' wil. Hij zal ook heden Zijn volk dat verloren ligt in schuld, bezoeken om Christus' wil. Alleen zó wordt vrije, soevereine genade een wonder en is het: 'Doch wie roemt, die roeme in den Heere.'

Alle roem is uitgesloten,
Onverdiende zaligheên,
Heb ik van mijn God genoten,
'k Roem in vrije gunst alleen.

De Heere weet wegen te houden zodat alles wat in uzelf nog goed 'lijkt', weggenomen wordt. Hij weet wegen te houden zodat we opnieuw verloren moeten gaan, en dat rechtvaardig. Hij weet wegen te gaan opdat Hij alleen aan Zijn eer komt en de Kerk in het stof van ootmoed zal zeggen: 'Zijn Naam moet eeuwig d' eer ontvangen.'

De Heere laat Zijn Kerk niet los. Hij zal Zijn volk opzoeken om Christus' wil. In de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid heeft Hij Zijn volk verkoren om Zijn liefde te schenken. In de vreederaad heeft Hij al een Verlosser aangewezen. Christus was gewillig. Hij heeft gezegd: 'Zie, Ik kom, in de rol des boeks is van Mij geschreven.' Deze Richter, deze Verlosser is in de volheid des tijds uit de liefde des Vaders naar de aarde gezonden om Zijn volk te verlossen. Alleen omdat God de Vader gedachten des vredes heeft over Zijn kinderen, en niet des kwaads.

In de volheid des tijds is Christus gekomen. Hij is gewillig de eenzame weg gegaan. Hij werd verlaten van Zijn discipelen. Zelfs van een Petrus, die had gezegd: 'Ik zal met U sterven!' Hij was zelfs van de Vader verlaten. De ganse hellemacht rukte op Hem aan. Ziet u Hem hangen op Golgotha? Beladen met de schuld van Zijn Kerk? Hij heeft de toorn van Zijn Vader gedragen, doordragen en weggedragen. Hij heeft het uitgeroepen: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' Maar Hij heeft ook uitgeroepen: 'Het is volbracht!' En Zijn hoofd buigende, gaf Hij de geest. Toen is de schuld van Zijn volk uit het boek gedaan. Hij is opgestaan, en uit kracht van Zijn opstanding zal Hij die Kerk verlossen met een eeuwige verlossing. Hij is ook opgevaren. Hij heeft het oog op de Kerk die van zichzelf moet zeggen dat ze niet anders kan doen dan kwaaddoen. Hij slaat hen gade met een oog van ontferming en zegt: 'Mijn oog zal op u zijn, gij onverbeterlijke.' Hij zit nu aan de rechterzijde van Zijn Vader. Niemand zal ze uit Zijn hand rukken. Hij toont Zijn doorboorde Middelaarshanden aan Zijn Vader en komt te zeggen: 'Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den boze.'

Keer op keer zal de Heere onverwacht en ongedacht uit Zijn volheid Zijn Kerk verkwikken en bedienen vanuit Zijn volheid. En dat in een weg waarin een mens ertussenuit moet vallen, waarin ze leren dat ze van zichzelf nooit naar God zullen vragen. In een weg waarin ze leren dat ze slechts zichzelf zoeken. Alleen als die volheid opengaat en die genade geschonken wordt, voor het eerst of opnieuw, dan gaat de Kerk roepen om genade. In een weg van afbraak.

Wat blijft er dan alleen over? Een getrouw God. Dan blijft alleen over die liefde Gods in Christus. De diepte van onze zonden is niet te peilen, maar er is een andere diepte die nóg dieper is. Dat is de diepte van de liefde des Vaders. Dat is de liefde van een drie-enig God waarmee Hij Zijn Kerk komt te bedienen. Hij schenkt hun genade, keer op keer. Hij redt hen keer op keer. En als Hij die liefde doet smaken, dan komt er een wederliefde. Dan zeggen ze: 'Ik heb lief, want de HEERE hoort mijn smekingen, mijn stem, mijn klagen.' Als dan gehoord mag worden: 'Ik heb u liefgehad, gij wederspannige, gij onverbeterlijke, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde', dan zinken ze weg in het stof van verwondering. Dan is het zo waar, en dat is het wonder, dat vele wateren die liefde van Christus niet zullen uitblussen.

Keer op keer zal de Heere wegen gaan waarin we de dood leren schrijven op onze gebeden. We moeten inleven dat we geen zucht kunnen voortbrengen. Het volk bad niet en riep niet om verlossing. En weet u wat de Kerk leert? Ik *kan* niet bidden en ik *wil* niet bidden. Als de Heere geen volheid van genade had, als de Heere niet de Getrouwe was, als de Heere Zijn Kerk niet met een eeuwige liefde had liefgehad en liefheeft, dan was het voor eeuwig verloren. Maar nu zal de Heere keer op keer, door de verlorenheid heen, Zijn Kerk komen te redden. Hij schenkt hun als ze weer midden in die vijandige dood liggen op Zijn tijd en wijze verlossing en dan mag de Kerk het zeggen:

Hij heeft gedacht aan Zijn genade,
Zijn trouw aan Isrel nooit gekrenkt.

Het kan zo donker zijn, volk. Maar er zál verlossing komen, Zijn goedheid is zeer groot.

3. De ouders uit wie hij geboren werd

Boven onze overdenking staat: *Simson*. We hebben ten eerste gezien de persoon die hij was. Ten tweede de tijd waarin hij leefde. We hebben nu nog ten derde de ouders uit wie hij geboren werd, want er staat: ‘En er was een man van Zora, uit het geslacht van een Daniet, wiens naam was Manoach. En zijn huisvrouw was onvruchtbaar en baarde niet.’

Ieder mensenkind wordt gevormd door zijn afstamming. Bilderdijk zegt het: ‘In het heden ligt het verleden, in het nu wat worden zal.’ In iedere familie zien we bepaalde karaktertrekken zich doorzetten. Nu zal genade de scherpe kantjes van het karakter af nemen, want dan worden de wil, het verstand en de lusten vernieuwd.

We zien bij Simson – en laten we eens naspeuren uit welk geslacht hij kwam – dat zijn vader Manoach heette. Dat betekent *rust*. Zijn moeder was een naamloze. Zij heet ‘de vrouw van Manoach’. Beiden waren godvrezende mensen. Beiden mochten iets van die rust in Christus kennen, wat de naam Manoach ook weergeeft. Simsons moeder was een naamloze. Maar we zullen zien dat de vrouw van Manoach, ook al stond ze in de schaduw van haar man, meer geloofsoefeningen heeft gehad dan Manoach. Wat had hij een wijze vrouw. Hij kreeg onderwijs, geloofsonderwijs van zijn vrouw.

Het volk was ver gezonken. Dat hebben we gezien in onze tweede gedachte. En toch – dat is ook tot troost in deze tijd met ons ver en diep gezonken land, volk en kerk – er blijft een overblijfsel naar de verkiezing van genade. Het is maar een nachthutje in de komkommerhof, maar u moet het eens nalezen. Zo’n ‘nachthutje’ is een schuilhut. Diegenen die in dat nachthutje mogen verkeren, te midden van een volk dat verloren ligt in schuld, die mogen met Christus in die schuilhut zijn. Zij mogen schuilen in Christus. David zegt in Psalm 27: ‘Hij versteekt mij in Zijn hut ten dage des kwaads.’ En in die hut, die kleine komkommerhut, mochten Manoach en zijn vrouw zitten.

Hij kwam uit Zora, een plaatsje in de stam van Dan. Sommige verklaarders zeggen dat er nog maar één familie over was. Zora was een plaatsje heel dicht aan de grens van het Filistijnse land. Dus in Zora hadden ze het meest te lijden onder die wrede, roofzuchtige, zedeloze verdrukking van de Filistijnen. En daar op die plaats – waar wij het dus nooit zouden verwachten – gaat de Heere twee mensen

bezoeken. In die stam was nog een godzalig echtpaar overgebleven, te midden van de heidense, zondige wereld. De Heere gaat hen bezoeken met Zijn heil.

Simson was een Daniel. Hij kwam uit de stam van Dan. Wat is zijn aard als hij uit die stam komt? Daarvoor moeten we terug naar de aartsvader Dan. Dan is een kind, geboren uit jaloezie. U kent de geschiedenis. Lea had al vier kinderen gebaard. Rachel was nog steeds onvruchtbaar. Rachel móést kinderen krijgen. Ze kon niet berusten in haar lot. Uit jaloezie ging ze naar Jakob. Ze kon niet wachten. Ze wilde de zegen des Heeren afdwingen. Ze zei: 'Geef mij kinderen, of indien niet, zo ben ik dood.' Ze legde de nood niet voor de Heere neer, maar gaf Jakob de schuld. Jakob werd vertoorned. Hij zei: 'Ben ik dan God?' Jakob heeft haar bestraft en zei: 'Ik kan uw baarmoeder niet openen, dat moet de Heere doen. Je moet op de knieën, Rachel.' Maar Rachel ging voort. Ze kon niet wachten. Als een rechthebbende nam ze de toevlucht tot een zondige weg, buiten Gods Woord. Ze gaf Bilha, haar dienstmaagd. Volgens oosters gebruik was het kindje dat uit een dienstmaagd werd gebaard, het kindje van de meesteres. En het kind werd geboren. De zoon Dan werd geboren uit Jakob en Bilha. Het was naar oosters gebruik het kind van Rachel, maar hij had bloedbanden met Bilha.

Ziet u wat er gaat komen? Dan moest iets zijn wat hij niet was. Dan ... Dans bloed stroomt door de aderen van de Danielen. Rachel geeft het kind een naam: 'Dan'. Ze zegt: 'God heeft mij gericht, en ook mijn stem verhoord en heeft mij een zoon gegeven.' Ontzaglijk. Rachel, u bent een eigen weg gegaan. Een weg tegen de Heere in. Bewust. Rechthebbend. Vervuld met jaloezie. Kent u dat? En dan toch zeggen: '*God* heeft mij gericht, en ook mijn stem verhoord.' Leest u de kanttekeningen maar na. 'Hij heeft mijn zaak in mijn voordeel beslecht.' Rachel, een schijnheilige. Schijnheiligen willen erbij horen. Hun bekeringen zijn hun uitredingen. Het zijn mensen die zwaar spreken, maar gruwelen bedrijven. Schijnheiligheid ... Ze zijn als de Farizeeërs. Wat zei men van Christus? 'Hij heeft God gelasterd.' Christus is gekruisigd.

Rachel misbruikte de Naam des Heeren bewust, uit jaloezie, als een rechthebbende, om haar zondige gedrag te rechtvaardigen. Ze zondigde tegen het derde gebod. Kijkt u eens naar het levenseinde van Rachel. Het is tot waarschuwing van alle schijnheiligen. Ze is

aan de kant van de weg snel begraven en Jakob is verder gereisd.

Dan komt dus voort uit een dienstbare Bilha en een vrije Jakob. Dan is een dubbelhartige. Voortdurend is er die strijd tussen vlees en Geest, tussen roeping en eigen wil. Voortdurend is er de strijd die Gods kinderen zo kan vermoeien. Er is altijd maar strijd tegen de Heere, tegen een goedgeoed God.

Dan, een dubbelhartige, krijgt toch een zegen op het sterfbed van Jakob. Is dat geen wonder? ‘Dan zal zijn volk richten.’ Net als een der stammen Israëls. Dat wordt nu voor een geestelijke Dan zo’n wonder. Hij is een echte buitenstaander, maar toch krijgt hij een erfdeel. Kun u het bevatten? Ach, dan blinkt toch alleen genade. Alleen genade zal een Daniet een erfdeel schenken. ‘Dan zal zijn volk richten.’

Maar er komt nog iets achter: Genesis 49 vers 17. ‘Dan zal een slang zijn aan den weg, een adderslang nevens het pad, bijtende des paards verzenen, dat zijn rijder achterovervalle.’ De dubbelhartigheid en sluwheid van Dan stroomt door de aderen van Simson. We zullen het zien in zijn leven. ‘Dan zal zijn volk richten’ kunnen we ook vertalen met: ‘Dan zal het volk Israël richten.’ We zien in deze geschiedenis dat de Heere deze belofte duizenden jaren later gaat vervullen. Hij gaat op bezoek in Zora, bij Manoach en zijn vrouw. Daar gaat de Heere zeggen dat dwars door die onmogelijkheid heen uit die onvruchtbare een richter geboren zal worden die tevens een nazireeër Gods is. Dat is nu het wonder. Wat zien we daaruit? Gods trouw. We zien in Dan:

Uit hen zal altijd iemand komen voort,
Om den nakomers te leren Uw woord,
Ende de goedigheid hoog geprezen,
Van U bewezen.

Gemeente, we hebben gezien wie Simson is, in welke tijd hij leefde. We hebben gezien welk bloed er in zijn aderen stroomt. We hebben ook gezien dat de Heere de Getrouwe is. Dat Hij door de verlorenheid heen Zijn belofte komt te vervullen. We hebben ook gezien dat er een strijd zal blijven. Een strijd tussen het vlees en de Geest.

Broeders ambtsdragers, kent u de strijd tussen het ambt en onze eigen wil? Denk er nog eens over na, over de parallellen tussen deze

tijd en onze tijd. De wereldgelijkvormigheid, de dodevormengodsdienst, de schijnheiligheid, de sluwheid. O gemeente, het is niet uit te drukken hoe diep we gevallen zijn. Hoe onderscheiden we ons nog van de wereld in ons gelaat, in ons gewaad, door ons gepraat en door onze daad? Zijn we een lichtend licht en een zoutend zout? Hoe tolerant zijn we niet geworden tegenover allerlei vreemde stromingen? Waar is die radicaliteit van het geloof van de martelaren gebleven? We zijn lauw geworden. Wat zei de Heere tot Laodicea? ‘Ge zijt niet koud, ge zijt niet heet, Ik zal u uit Mijn mond spuwen, want ge zijt lauw.’ Mocht de Heere nog gebed schenken voor onszelf, voor ons land, voor ons volk en voor ons zaad en het zaad van ons zaad.

In de dagen van Manoach was het een donkere tijd. Ik las in een oudvader: ‘Als het een donkere tijd is, is er ook geen doorbrekend werk van genade.’ Ach, de Heere zal altijd een nachthutje in de komkommerhof houden. Maar ze is als een belegerde stad. Daar zal geen doorbrekend werk meer aanschouwd worden. In die bange tijd – ziet u de parallellen met onze tijd? – zal er ook zo weinig onderscheiden kennis zijn. Dan noemt hij ook de schijnheiligheid die in het voorgestoelte komt. Dan is er geen buigen meer onder de tucht. Dan zal eenieder doen wat goed is in zijn eigen ogen. Dan wordt het een onderhandelingscultuur. Dan is de gezagscultuur verdwenen.

Gemeente, onderzoek uzelf eens. Hoe is het met onze schijnheiligheid? U zegt: ‘Op wie hebt u het gemunt?’ Op ons allemaal. Schijnheiligheid is een zonde van de kerkmensen. Het is de zonde van degenen die uitwendig netjes leven maar die doorgaan in de weg van de zonde. Maar de Heere gaat ook door. Met Zijn oordelen én met het volvoeren van Zijn raad. Hij gaat door als de Getrouwe. Menselijke richters zullen verdwijnen. Vóór Simson waren er al twaalf geweest. Maar nu zal die ene Richter blijven, die Verlosser, die enige Verlosser Die altijd zal waken over Zijn Kerk. Hij heeft het beloofd: ‘Ziet, Ik ben met ulieden, alle de dagen tot aan de voleinding der wereld.’

Amen.